

Arrest

nr. 298 307 van 7 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 maart 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE NEVE, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende samen met zijn ouders en zijn meerderjarige broer en zussen een aanvraag in voor een visum lang verblijf om humanitaire redenen. Deze aanvraag werd op 9 maart 2023 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Commentaar:

Aangezien de 23-jarige Afghaanse betrokkene zich samen met zijn gezin bij zijn 29-jarige meerderjarige broer P. G. K. - NN [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige moeder i.f.v. Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht.

Betrokkene legt geen celibaatsakte voor, noch een gelegaliseerde geboorteakte. Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn ouders en twee meerderjarige zussen en een meerderjarige broer van wie de humanitaire visa op 09.03.2023 eveneens geweigerd werden. Het is eveneens niet bewezen dat betrokkene geen echtgenote of andere familie heeft die nog in leven zijn in Afghanistan die voor hem zouden kunnen zorgen. Betrokkene kan zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven of behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn. Bovendien verblijft de referentiepersoon al sedert 2011 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen teneinde hem te vervoegen. Betrokkene is meerderjarig en er wordt van hem verwacht voor zichzelf financieel te kunnen instaan, indien nodig kan hij ook verder financieel gesteund worden via internationale geldtransferoperatoren (Western Union, Money Gram e.d.) zoals dat al de voorbije twee jaar gebeurde, hiervoor dient zij zich niet in België te vestigen. Regelmatig contact kan worden onderhouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere kanalen. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een financiële afhankelijkheid en op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen referentiepersoon zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria.

De referentiepersoon verwijst in zijn brief naar de precare situatie in zijn land van herkomst en dat zijn familie in gevaar zou zijn door de dreiging van de Taliban. Zijn vader de genaamde P. A. K. heeft een tijd gewerkt voor een Amerikaans bouwbedrijf in de stad waar zijn ouders toen verbleven. Hij beweert dat hun buurman toen werkte voor de Taliban en dat die gevraagd had aan zijn vader om te stoppen met diens werk. Ook schrijft hij dat zijn vader op weg naar zijn werk ontvoerd werd door de Taliban en voor een paar maanden gevangen gehouden is. Na een betaling door de familie kwam zijn vader terug vrij en is hij naar Kaboel verhuist waar hij zijn vroegere burens is gaan aangeven bij de Politie. Verder verklaart hij dat na de machtsovername van de Taliban zijn buurman is vrijgekomen en op zoek zou zijn naar zijn familie. De advocaat verwijst in zijn uiteenzetting naar de precare situatie in Afghanistan aangezien die onleefbaar en uiterst precair zou zijn voor de familie na de machtsovername door de Taliban. Hij verwijst daarmee naar het werk van meneer P. A. K. en een broer van de referentiepersoon de genaamde N. A. K. die enkele jaren werkzaam waren voor een Amerikaans bouwbedrijf en onder meer meehielpen aan het uitbouwen van de luchthaven van Jalalabad. Meneer P. A. K. zou naar eigen zeggen omwille van zijn werk verschillende dreigbrieven ontvangen hebben van een achterneef en een buurman en ook enkele maanden ontvoerd zijn door de Taliban. In 2009 zou N. A. K. om het leven zijn gebracht tijdens diens werk en was de familie overtuigd dat de Taliban hierachter zat. Daarna zouden zij verhuisd zijn naar Kaboel en stabiliseerde de situatie zich. De andere meereizende broer ([...]) de genaamde P. W. K. was na zijn studie Economie werkzaam voor verschillende NGO's maar alles veranderde naar eigen zeggen na de machtsovername van de Taliban in 2021. De familie zou nauwelijks buitenkomen omdat ze nog steeds gezocht worden door de Taliban en leeft nu ondergedoken in Kaboel. Hij stelt ook dat mevrouw H. P. B. W. lijdt aan huisstofmijtallergie en mede door de veiligheidssituatie ook een hoge bloeddruk zou hebben waardoor zij niet kan buitenkomen om naar een dokter te gaan voor verzorging. Tevens tracht de referentiepersoon zijn familie de laatste jaren financieel te steunen en ten bewijze hiervan legt hij verschillende kopieën van geldtransfers van de afgelopen twee jaar voor. De familie zou dus momenteel zonder werk zitten gelet op de precare situatie in Afghanistan. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, geen werk, geen deftig onderdak). Om aan te tonen dat ze gezocht worden verwijzen ze naar een algemene verklaring (COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie) en verklaren ze dat een onbekende man hen vertelde dat ze voor hun veiligheid moesten verhuizen. Alhoewel betrokkenen blijkbaar gezocht worden door de Taliban en het doelwit van hen zouden zijn, was het geen enkel probleem voor de familie om in oktober en november 2021 (dus enkele maanden na de machtsovername) een paspoort te verkrijgen van de Taliban overheid. In de voorgelegde beslissing van het CGVS dd.21.02.2011, blijkt duidelijk dat deze instantie weinig geloof

hechte aan het asielrelaas van de referentiepersoon. Op pagina 2 van dit document staat zelfs vermeld : 'Eén van de foto's, waarop uw vader zou zijn afgebeeld met andere personeelsleden van het bedrijf, is zonder twijfel op artificiële wijze gemanipuleerd en tot stand gekomen. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebt willen misleiden.' Desondanks wordt bij deze aanvraag soortgelijke verklaringen afgelegd, zonder harde bewijzen om ze te staven. Zij leggen dan ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun eigen specifieke situatie, er zijn dan ook geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren inzake hun precare situatie. Wat betreft de gezondheidsproblemen van mevrouw H. P. B. W., worden er documenten voor gelegd van 14.01.2022 (Azam Clinic, Pakistan), 24.03.2021 en 08.11.2018 (Dr.H. R., UHS Lahore, Pakistan) en 07.12.2020 (Dr.G. S., Khyber Medical Center, Pakistan). Uit de data van deze documenten kan men afleiden dat de gezondheidsproblemen reeds bestonden voor de machtsovername door de Taliban en dat ze er dus niet door veroorzaakt werden zoals beweerd. Ook kan uit deze documenten afgeleid worden dat betrokkenen regelmatig naar Pakistan reisden. Het is momenteel, bij gebrek aan duidelijke humanitaire elementen in het dossier die de afgifte van een humanitair visum rechtvaardigen, niet aangewezen zich in België bij de referentiepersoon te vestigen, mogelijk is een regionale oplossing (Pakistan) mogelijk.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is dan ook aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in haar land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Het louter inroepen van diverse artikels volstaat niet om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum.

Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij in de synthesesamenvatting uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9 Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van artikel 3 en 8 EVRM; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

In een eerste middel voert verzoeker een schending van artikel 9 Vreemdelingenwet aan, alsmede een schending van artikel 3 en 8 EVRM, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker legt zijn middel toe in drie onderdelen.

2.1. Aanwezigheid van afdoende concrete humanitaire elementen.

Betreffende de formele motiveringsplicht stelt de verwerende partij dat deze niet geschonden werd omdat verzoeker in beroep is gegaan tegen de bestreden beslissing, hetgeen zou impliceren dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht.

In dezen kan gewezen worden op het volgende:

“Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).” (RvV 7 februari 2023, nr. 284 442)

Deze redenering is mutatis mutandis van toepassing.

Het is voor verzoeker nog steeds niet duidelijk waarom de door hem voorgelegde humanitaire elementen niet voldoende zijn om de afgifte van een visum te rechtvaardigen. Uit de bestreden beslissing kan hij niet afleiden welke elementen hij dan wel moet voorleggen om zijn humanitaire nood aan te tonen. Het is voor hem niet voldoende duidelijk waarom de door hem aangehaalde financiële afhankelijkheid niet volstaat, en waarom er geen sprake is van een familiaal isolement. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werden dan ook niet nageleefd door de verwerende partij.

Betreffende het eerste onderdeel stelt de verwerende partij dat er afdoende rekening gehouden werd met de voorgelegde elementen en dat deze uitgebreid onderzocht werden. Verweerder verwijst hiervoor enkel en alleen naar de beperkte en vage motieven waarop de bestreden beslissing werd gesteund, waarvan sommigen onjuist en ongegrond zijn, zonder iets concreet toe te voegen.

Zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift, zijn er verschillende humanitaire elementen voorhanden in het dossier van verzoeker, die een afgifte van een humanitair visum zouden rechtvaardigen.

Er is weldegelijk sprake van een financiële afhankelijkheid in hoofde van verzoeker ten aanzien van de Belgische referentiepersoon, de heer G. P.. Het feit dat hij al enige tijd financieel ondersteund wordt door zijn broer, zoals blijkt uit de bewijzen van geldoverschrijvingen, in combinatie met de actuele socio-economische levensomstandigheden, wijst op de redelijke veronderstelling dat hij financieel afhankelijk is.

Dat er in dezen geen sprake zou zijn van een financiële afhankelijkheid tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon, lijkt dan ook onbegrijpelijk.

Verzoeker is in Afghanistan naar school gegaan en heeft zich steeds kunnen onderhouden, tot aan de komst van het talibanregime. Sindsdien kan verzoeker, niet meer buitenkomen, laat staan werken.

Naast het bestaan van een financiële afhankelijkheid, dewelke in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert wel degelijk een prangende humanitaire situatie uitmaakt, zijn er nog andere elementen die wijzen op een humanitaire nood in hoofde van verzoeker, maar die door de verwerende partij onjuist beoordeeld werden of onvoldoende onderzocht, waaronder het feit dat de heer W. K. P. werkzaam was bij de voormalige Afghaanse overheid.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker geen feitelijke herbeoordeling van zijn visumaanvraag beoogt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker wenst enkel dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van zijn visumaanvraag rekening houdt met alle elementen die hij heeft voorgelegd ter staving van het feit dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, en dit op deugdelijke wijze, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Wat betreft de financiële afhankelijkheid in hoofde van verzoeker, wenst hij te kennen te geven dat hij zijn financiële afhankelijkheid van de Belgische referentiepersoon aanhaalt als een van de redenen waarom hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. De verwerende partij heeft dit in de bestreden beslissing trachten te weerleggen door te stellen dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht kan worden dat hij zichzelf ondersteunt.

De toevoeging hieraan, met name dat verzoeker desgevallend blijvend ondersteund kan worden door de Belgische referentiepersoon, betreft dan ook wel degelijk een paradox, gezien er in eerste instantie ontkenning wordt dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid, doch verder gesteld wordt dat verzoeker blijvend financieel ondersteund kan worden, hetgeen inhoudt dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid.

Wat betreft het vermeende gebrek aan familiaal isolement, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij naar zijn taskara verwijst omdat hierop zijn burgerlijke stand vermeld wordt. Uit zijn taskara, net zoals deze van zijn broer en zussen, blijkt immers dat hij niet gehuwd is. Hieruit volgt dan ook dat het gezin enkel elkaar heeft, en niemand anders heeft om beroep op te doen.

De geldigheid van hun taskara's, alsook hun familieband, wordt immers op geen enkel ogenblik betwist.

Gelet op het voorgaande, is het duidelijk dat de verwerende partij de visumaanvraag van verzoeker niet afdoende en zorgvuldig heeft onderzocht, dat de verwerende partij vertrokken is van onjuiste feitelijke vaststellingen en geen rekening werd gehouden met het geheel van omstandigheden. Zodoende schendt de verwerende partij dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Schending van het verbod op foltering (artikel 3 EVRM)

In haar nota met opmerkingen poneert de verwerende partij dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in dezen niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker niet onder de rechtsmacht van de Belgische staat zou vallen.

Het dient benadrukt te worden dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een zeer breed toepassingsgebied kent. Via rechtspraak heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de rechtsmacht van lidstaten uitgebreid, onder meer wanneer het gaat om schendingen van het verbod op foltering (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering t. het Verenigd Koninkrijk, §§88-91), ook al vinden deze plaats buiten de rechtsmacht van lidstaten en worden zij begaan door buitenlandse overheden. Lidstaten hebben dan ook de verplichting om inbreuken te voorkomen (RvV 29 februari 2016, nr. 163.309; RvV 14 oktober 2016, nr. 176.364). Het verbod op foltering is immers zo absoluut, dat geen enkele afwijking mogelijk is.

Hieruit volgt dat artikel 3 EVRM wel degelijk van toepassing is.

Vervolgens dient nog nagegaan te worden of er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoeker.

Verweerder haalt aan in haar nota met opmerkingen dat verzoeker het door hem ingeroepen risico niet voldoende concreet en aantoonbaar heeft gemaakt. Er wordt verweten dat er enkel en alleen verwezen wordt naar de algemene landeninformatie, en dat het aan verzoeker is om bewijs te leveren dat hij

onderhevig is aan een risico op schending van artikel 3 EVRM. Het feit dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om concreet en hard bewijs voor te leggen, zou hieraan geen afbreuk doen.

Uit de door verweerder aangehaalde rechtspraak volgt echter dat er slechts een begin van bewijs van het risico op onmenselijke en mensonterende behandeling moet voorgelegd worden. Verzoeker heeft dit in casu wel degelijk gedaan.

Om aan te tonen dat hij onderhevig is aan een risico op een schending van artikel 3 EVRM, verwijst verzoeker immers naar de werkzaamheden van zijn vader voor de Amerikanen, alsook deze van zijn broer bij de voormalige Afghaanse overheid. Wat betreft deze laatste werd een kopie van zijn werknemerskaart gevoegd bij de visumaanvraag. Het wordt niet betwist door de verwerende partij dat hij werkzaam was voor de Afghaanse overheid, en gelet op de actuele landeninformatie, is het duidelijk dat hij een ernstig risico loopt. Als gevolg van hun familieband, is verzoeker tevens onderhevig aan dit risico.

Tevens werd onvoldoende rekening gehouden met de socio-economische levensomstandigheden in Afghanistan, dewelke een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM, zeker nu blijkt dat deze crisis tevens het gevolg is van het handelen en niet-handelen van de Taliban (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland; EHRM 28 november 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk; RvV 12 oktober 2022, nr. 278 654)

Met deze elementen werden allemaal geen rekening gehouden en derhalve niet voldoende onderzocht, zoals nochtans vereist door artikel 3 EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388). Er wordt bovendien niet geantwoord op alle elementen die door verzoeker en zijn familie werden aangehaald.

Daar het inderdaad zo is dat een hypothetische schending van artikel 3 EVRM niet volstaat om zich te kunnen beroepen op dit grondrecht, is het wel degelijk zo dat verzoeker het risico in zijn hoofde zo goed mogelijk heeft trachten te kaderen.

Het staat dan ook vast dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 EVRM geschonden heeft.

2.3. Schending van het recht op bescherming van het gezinsleven (artikel 8 EVRM)

Wat betreft de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM, werpt de verwerende partij opnieuw op dat het EVRM niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker niet ressorteert onder de extraterritoriale rechtsmacht van België.

Op dit punt verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting onder 2.2., met als toevoeging dat er in dezen sprake is van een beschermingswaardige familiale band tussen verzoeker en zijn broer, de heer Ghairat PACHA, die als Belgisch onderdaan in ieder geval beroep kan doen op de rechten die voortvloeien uit het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens. Zie in dezen:

*“By way of comparison, the Court emphasises that the above-cited cases are to be distinguished from those in which the facts contained an international element but which did not involve extraterritoriality for the purposes of Article 1 of the Convention. This was the situation with regard to cases under Article 8, concerning decisions taken with regard to individuals, irrespective of whether they were nationals, who were outside the territory of the respondent State but in which the question of that State's jurisdiction had not arisen, given that a jurisdictional link resulted from a pre-existing family or private life that this State had a duty to protect (see *Nessa and Others v. Finland* (dec.), no. 31862/02, 6 May 2003; *Orlandi and Others v. Italy*, no. 26431/12, 14 December 2017; and *Schembri v. Malta* (dec.), no. 66297/13, 19 September 2017).” (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, M.N. e.a. t. België, §109).*

Opdat verzoeker de bescherming van artikel 8 EVRM zou kunnen inroepen, dient hij aan te tonen dat hij een afhankelijkheidsrelatie heeft ten aanzien van de Belgische referentiepersoon. Zoals hoger aangestipt bestaat er tussen hen een financiële afhankelijkheid, in die zin dat de Belgische referentiepersoon verzoeker op consistente basis financieel onderhoud sinds de taliban aan de macht is. Zie in dezen uw Raad's arrest:

*“Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders of tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani t. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi t. Frankrijk*, § 34). Het EHRM*

besloot in een aantal zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' valt (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 62; EHRM 20 september 2011, AA t. VK, § 49; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia t. Frankrijk, § 41)

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.” (RvV 1 juni 2022, nr. 273 550)

Het dient bovendien opnieuw benadrukt te worden dat het gezinsleven met zijn broer enkel en alleen onderbroken werd door zijn noodgedwongen vlucht. De reden dat verzoeker nooit eerder een visum voor België aanvroeg is omdat hij, zoals de verwerende partij zelf aangeeft, niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Sinds de komst van het talibanregime is zijn situatie evenwel veranderd, in die zin dat hij sindsdien financieel afhankelijk is geworden van zijn broer. Daar hij in het verleden geen recht had zich te herenigen met zijn broer, kan uit de afhankelijkheidsband die sinds augustus 2021 is ontstaan, overeenkomstig artikel 8 EVRM, wel een afgeleid verblijfsrecht ontstaan.

Het is duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende de band tussen verzoeker en zijn broer onderzocht heeft. Zodoende schendt zij artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is gegrond.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de vreemdelingenwet formeel te motiveren. In de bestreden beslissingen worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissingen vermelden hun juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven met als conclusie dat geen omstandigheden blijken die de afgifte van een humanitair visum kunnen verantwoorden. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verder toont verzoeker niet aan waarin de schending van de formele motiveringsplicht dan wel zou gelegen zijn. Een schending ervan blijkt dus niet.

De bestreden beslissing is het resultaat van een visumaanvraag, ingediend door verzoeker. Waar verzoeker zich beroept op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) moet worden gewezen op artikel 1 van het EVRM, dat bepaalt:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

De uitoefening van rechtsmacht is derhalve een noodzakelijke voorwaarde, meer nog een *conditio sine qua non*, die vervuld moet zijn vooraleer een Verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld voor handelingen of nalatigheden die hem toerekenbaar zijn en aan de oorsprong liggen van de beweerde schending van de rechten en vrijheden gewaarborgd in het Verdrag (EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 *AlSkeini e.a. t. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Het EHRM heeft het begrip rechtsmacht in hoofdzaak een territoriale invulling gegeven. Verzoeker, die zich niet op het Belgische grondgebied bevindt, toont niet aan dat hij *in casu* onder de territoriale rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert. Het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag, volstaat niet opdat hiervan sprake zou zijn. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, die alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat de Belgische staat extraterritoriale rechtsmacht ten aanzien van hem uitoefent. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat de Belgische staat enige rechtsmacht, in de zin van artikel 1 van het EVRM, ten aanzien van hem uitoefent, kan hij de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid, in het licht van artikel 3 van het EVRM, niet invoeren (EHRM 5 mei 2020, nr. 3599/18, *M.N. e.a. t. België*). Hij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op deze bepaling in het onderhavige beroep.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet kan genieten van de gezinsshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet - hetgeen door hem niet wordt betwist - en heeft er verder op gewezen dat er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. De bevoegdheid van de Raad is dan ook beperkt. Hij kan desgevraagd nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker voert aan dat hij voldoende heeft aangetoond financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. Zijn broer W.K. zou gewerkt hebben voor de voormalige Afghaanse overheid. Hij meent ook dat de beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is waar enerzijds wordt ontkend dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon en anderzijds wordt gemotiveerd dat hij op afstand door de referentiepersoon kan worden ondersteund. Hij wijst er op dat zijn burgerlijke stand op de taskara als *“ongetrouwd”* wordt vermeld en dat zulks aantoonde dat hij zich met zijn familie in een situatie van isolement bevindt in Afghanistan.

De Raad merkt op dat met betrekking tot de financiële afhankelijkheid, de bestreden beslissing steunt op de volgende overwegingen:

- er ligt geen celibaatsakte voor, noch een gelegaliseerde geboorteakte. Verzoeker bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Hij is in het gezelschap van zijn ouders en twee meerderjarige zussen en een meerderjarige broer van wie de humanitaire visa op 09.03.2023 eveneens geweigerd

werden. Het is eveneens niet bewezen dat betrokkene geen echtgenote of andere familie heeft die nog in leven zijn in Afghanistan die voor hem zouden kunnen zorgen. Verzoeker kan zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven of behoud van eenheid van het gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden zeer onduidelijk zijn;

- de referentiepersoon verblijft bovendien sinds 2011 in België, het is dan ook onduidelijk waarom er dermate lang gewacht werd om een visum aan te vragen teneinde hem te vervolgen.
- Verzoeker is meerderjarig en er wordt van hem verwacht voor zichzelf financieel te kunnen instaan, indien nodig kan hij ook verder financieel gesteund worden via internationale geldtransferoperatoren (Western Union, Money Gram e.d.) zoals dat al de voorbije twee jaar gebeurde, hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen;
- regelmatig contact kan worden onderhouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere kanalen.

Verzoeker betwist niet dat hij niet behoort tot een van de categorieën van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat er een tegenstrijdigheid zou zijn met betrekking tot de financiële afhankelijkheid, treedt de Raad die kritiek niet bij. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker als meerderjarige kan geacht worden voor zichzelf in te staan, hij wordt bovendien vergezeld door zijn ouders en zijn meerderjarige broer en zussen. Verzoeker is dus niet alleenstaand en is ook niet geïsoleerd. Het motief dat de financiële steun, net als voorheen, op afstand kan worden verdergezet, moet samen met dit motief worden gelezen en is geenszins tegenstrijdig. Waar verzoeker aanvoert dat de taskara vermeldt dat hij niet gehuwd is, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het motief dat dit niet wordt aangetoond aan de hand van een bewijskrachtig officieel document. Hoe dan ook blijkt uit de feiten van de zaak zelf, dat verzoeker familiaal niet geïsoleerd is.

In de mate verzoeker vervolgens aanvoert dat hij in gevaar is omwille van zijn werkzaamheden voor voormalige Afghaanse overheid, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

- de referentiepersoon verwijst in zijn brief naar de precare situatie in zijn land van herkomst en dat zijn familie in gevaar zou zijn door de dreiging van de Taliban. Zijn vader P. A. K. heeft een tijd gewerkt voor een Amerikaans bouwbedrijf in de stad waar zijn ouders toen verbleven. Verzoeker verklaart dat zijn broer ook omwille van zijn werk voor de voormalige regering de Taliban vreest en dat hij met zijn familie ondergedoken leeft. De humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, geen werk, geen deftig onderdak). Om aan te tonen dat ze gezocht worden verwijzen ze naar een algemene verklaring (COI Focus *Afghanistan Veiligheidssituatie*) en verklaren ze dat een onbekende man hen vertelde dat ze voor hun veiligheid moesten verhuizen. Alhoewel betrokkenen blijkbaar gezocht worden door de Taliban en het doelwit van hen zouden zijn, was het geen enkel probleem voor de familie om in oktober en november 2021 (dus enkele maanden na de machtsovername) een paspoort te verkrijgen van de Taliban overheid;
- daarnaast blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 21.02.2011, dat deze instantie weinig geloof hechtte aan het asielrelaas van de referentiepersoon. De beslissing vermeldt zelfs: *“Eén van de foto's, waarop uw vader zou zijn afgebeeld met andere personeelsleden van het bedrijf, is zonder twijfel op artificiële wijze gemanipuleerd en tot stand gekomen. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebt willen misleiden.”*;
- Verzoekers verklaringen worden aldus niet gestaafd. Er ligt geen enkel bewijs voor met betrekking tot hun specifieke situatie. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dienen te leveren inzake hun precare situatie. Wat betreft de gezondheidsproblemen van mevrouw H. P. B. W., worden er documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de gezondheidsproblemen reeds bestonden voor de machtsovername door de Taliban en dat ze er dus niet door veroorzaakt werden zoals beweerd. Ook blijkt uit deze documenten dat verzoekers regelmatig naar Pakistan reisden.

Aldus werden de aangevoerde elementen wel degelijk beoordeeld door de verwerende partij. Mede op grond van de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de referentiepersoon wordt echter geoordeeld dat de elementen van vrees voor de Taliban wegens hun professionele activiteiten niet aannemelijk worden geacht. Verzoeker herhaalt de motieven van de aanvraag, maar het middel bevat geen concrete elementen ter weerlegging van deze motieven.

Met betrekking tot het recht op het gezinsleven, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2011 in België verblijft, zodat van een dreigende scheiding van het gezin van verzoeker geen sprake is. Waar verzoeker aanvoert dat hij pas door de machtsovername van de Taliban is gevlucht, en dat hij financiële steun krijgt van zijn broer in België, doet dit geen afbreuk aan

de pertinente vaststelling dat de referentiepersoon reeds sedert 2011 in België woont, zodat van een scheiding van het gezin geen sprake is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van het recht op vrij verkeer zoals vervat in artikel 3, lid 2, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU); Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van het recht op vrij verkeer in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

Op grond van artikel 20 VWEU kan een derdelands familielid van een Unieburger een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden krijgen, indien er tussen hen een dermate afhankelijkheidsverhouding bestaat, dat in geval van weigering van een verblijfsrecht, de Unieburger gedwongen zou worden om het grondgebied van de lidstaten te verlaten. Dit geldt eveneens voor Unieburgers die nooit gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer (HvJ 27 februari 2020, nr. C-836/18; HvJ 5 mei 2022, nr. C-451/19 en C-532/19).

Opdat een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen ontstaan, is het vereist dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen de Unieburger en zijn derdelands familielid. Zoals meermaals toegelicht is er in casu sprake van een financiële afhankelijkheid ten aanzien van de Belgische referentiepersoon.

Gelet op het fundamentele karakter van het Unieburgerschap, dienen staten in dit kader minstens te onderzoeken of er een risico op schending van artikel 20 VWEU ontstaat als gevolg van een weigeringsbeslissing.

Gelet op de afwezigheid van enige vermelding naar artikel 20 VWEU, kan althans geconcludeerd worden dat er geen nauwkeurig onderzoek is gebeurd met inachtnaam van de situatie van betrokkene (HvJ 5 september 2012, nr. C-83/11, ECLI:EU:C:2012:519, Rahman, §22; GwH 26 september 2009, nr. 121/2013, B.32.3., T. Vreemd 2014, afl. 1, 75).

Verweerder tracht zich hiertegen te verzetten door te stellen dat er, gelet op het vermeend gebrek aan een afhankelijkheidsrelatie, geen onderzoek naar een schending van artikel 20 VWEU diende te gebeuren.

Dit ontslaat de verweerder echter niet van de plicht om minstens blijk te geven van een onderzoek, hetgeen in casu niet gebeurd is.

De verwerende partij schendt hierbij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, maar ook het Rahman arrest van het Hof van Justitie waarin het Hof van Justitie expliciet gesteld heeft dat indien de toepassing van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn negatief wordt beoordeeld (in casu de toepassing van artikel 47/1 Vw.), er minstens een grondige motivatie gegeven moet worden. Gelet op het feit dat verzoeker gescheiden zal worden van het enige familielid die hem kan ondersteunen, komt eveneens het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel in het gedrang.

Het tweede middel is gegrond.”

2.2.2. Verzoeker zet in het middel uiteen dat artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU) voorziet in een afgeleid recht op verblijf wanneer er een afhankelijkheidsband is tussen een derdelander en een burger van de Unie. Hij voert aan dat dit element niet werd onderzocht.

De Raad merkt op dat artikel 20 van het VWEU zich er tegen verzet dat een verblijfsvergunning wordt geweigerd wanneer er tussen een Unieburger en de derdelander die een familielid is sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding, dat de Unieburger hierdoor genoodzaakt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten (cf. HvJ van 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19, *Subdelegación del Gobierno en Toledo*). Uit de huidige zaak blijkt evenwel dat de referentiepersoon sedert 2011 in België verblijft.

Verzoeker heeft pas eerst, na de machtsovername door de Taliban een aanvraag gedaan om zijn meerderjarige broer in België te vervoegen. Er blijkt dan ook niet dat er *in casu* sprake is van een afhankelijkheidsband die de Unieburger zou kunnen nopen om het grondgebied van de Unie te verlaten. In de mate het middel verwijst naar artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de huidige zaak geen dergelijke aanvraag betreft, nu de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT